अथ हविषः पुरोऽनुवाक्यामाह। "वि सुपर्णो अन्तरिक्षाण्यख्यत्। गभीरवेपा असुरः सुनीथः। क्वेदानीꣳ सूर्य्य कश्चिकेत। कतमां द्याꣳ रश्मिरस्याततान" इति। 'सुपर्णः' पक्षिसदृश आदित्यः, आकाशगामित्वात् पक्षिसादृश्यं। तादृश आदित्यः, 'अन्तरिक्षाणि' आकाशप्रदेशविशेषान्, 'व्यख्यत्' विशेषेण प्रकाशितवान्, पृथिव्यन्तरिक्षद्युलोकान् सर्व्वान् प्रकाशयतीत्यर्थः। कीदृशः सविता, 'गभीरवेपाः' वेपस्शब्दः कर्म्मवाची, उदयास्तमय-लक्षणगम्भीरकर्म्मेत्यर्थः। 'असुरः' प्राणप्रदः। अत एवान्यत्राम्नायते, योऽसौ तपन्नुदेति, स सर्वेषां भूतानां प्राणानादायोदेतीति। 'सुनीथः' प्रशस्तः। एवम्भूत आदित्यः 'इदानीं' रात्रौ, 'क्व' प्रदेशे वर्त्तते, इत्येवं 'कश्चिकेत' को वा जानाति, 'अस्य' सूर्य्यस्य, 'रश्मिः', 'कतमां द्यामाततान' कं नामाकाशभागं व्याप्नोति, इति। को वा जानाति, रात्रौ सूर्य्यस्य तद्रश्मेश्च अवस्थानं देशश्च बुद्धिमद्भिरपि दुर्विज्ञेयत्वात् अयमचिन्त्यमहिमेत्यर्थः॥

अथ हविषो याज्यामाह। "भगं धियं वाजयन्तः पुरन्धिं। नराशꣳसो ग्नास्पतिर्नो अव्यात्। आये वामस्य सङ्गथे रयीणाम्। प्रिया देवस्य सवितुः स्याम" इति। 'भगं' सौभाग्यं, 'धियं' सत्कर्म्मविषयां प्रज्ञां, 'सवितुः', प्रसादात्, 'वाजयन्तः' प्राप्नुवन्तः, वर्त्तामहे, 'नः' अस्माकं, 'पुरन्धिं' बहुविषयां प्रज्ञां, अयं देवः 'अव्यात्' रक्षतात्, कीदृशोऽयं, 'नराशंसः' नरैः शंसनीयः, 'ग्नास्पतिः' छन्दसां पालयिता। छन्दाꣳसि